

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Barbary Szczepanik

po rozpoznaniu w dniach 26 lutego 2018 r. i 10 kwietnia 2018 r.

sprawy **M. G. (1)**

oskarżonej z art. 278 § 1 kk, art. 190 § 1 kk

i **M. G. (2)**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 8 listopada 2017 r. sygn. akt II K 654/15

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

- z czynu przypisanego M. G. (1) i M. G. (2) w pkt I eliminuje ustalenie, że w okresie od 19 sierpnia do 19 października 2015 r. w miejscowości T., w gminie S., powiecie (...), województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru grzejników aluminiowych o 44 żeberkach, pieca co, bojlera na ciepłą wodę, rurek z tworzyw, wanny stalowej z syfonem – wszystkiego o łącznej wartości 3099 zł, a nadto włączników i gniazdek elektrycznych w nieustalonej ilości i wartości na szkodę M. D. (1), czym wyczerpali dyspozycję art. 278 § 1 kk;

- na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec M. G. (1) warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby ustalając, że w dniu 12 sierpnia 2015 r. w T. w gminie S., powiecie (...), województwie (...) groziła pozbawieniem życia przy użyciu widel J. K. w ten sposób, że trzymając widły w rękę skierowane trójzębem w jego kierunku gonila go, przy czym groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, co wyczerpało dyspozycję art. 190 § 1 kk;

II. uchyla rozstrzygnięcia wskazane w pkt II i V wyroku;

III. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od M. G. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. K. 500 zł tytułem zastępstwa procesowego w I instancji oraz 280 zł tytułem zastępstwa procesowego w II instancji;

V. zwalnia M. G. (1) od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. II Ka 1/18

UZASADNIENIE

M. G. (1) i M. G. (2) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od 19 sierpnia do 19 października 2015 r. w miejscowości T. w gminie S. w powiecie (...) w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia grzejników aluminiowych około 50 żeberek, pieca CO, wanny wraz z baterią i rurkami, regału kuchennego wraz ze zlewozmywakiem i baterią oraz wszystkimi akcesoriami, żyrandola, włączników i gniazdek elektrycznych, wszystko o łącznej wartości około 6000 zł na szkodę M. D. (2), **to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k.**

Ponadto **M. G. (1)** o to, że:

I. w dniu 11 sierpnia 2015 r. w T. gmina S. w powiecie (...) w województwie (...) groziła pozbawieniem życia J. K. w ten sposób, że wypowiadała pod jego adresem słowa, że go zabije, przebije widłami przy czym groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, **to jest czyn z art. 190 § 1 k.k.;**

II. w dniu 12 sierpnia 2015r. w T. gmina S. w powiecie (...) w województwie (...) groziła pozbawieniem życia przy użyciu widel J. K. w ten sposób, że trzymając widły w ręku skierowane trójzębem w jego kierunku goniła go wypowiadając słowa, że go zabije, przy czym groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, **to jest czyn z art. 190 § 1 k.k.**

M. G. (2) o to, że:

I. w dniu 11 sierpnia 2015r. w T. gmina S. w powiecie (...) w województwie (...) groził pozbawieniem życia J. K. w ten sposób, że wypowiadał pod jego adresem słowa, że go zabije, przebije widłami przy czym groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, **to jest czyn z art. 190 § 1 k.k.**

II. w dniu 12 sierpnia 2015r. w T. gmina S. w powiecie (...) w województwie (...) groził pozbawieniem życia J. K. w ten sposób, że go zabije, przebije widłami przy czym groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, **to jest czyn z art. 190 § 1 k.k.**

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 8 listopada 2017 r.:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonych M. G. (1) i M. G. (2) warunkowo umorzył na okres po 2 lata próby w stosunku do każdego z nich ustalając, że:

- w okresie od 19 sierpnia do 19 października 2015r. w miejscowości T. w gminie S. w powiecie (...) w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia grzejników aluminiowych o 44 żeberkach, pieca CO, bojlera na ciepłą wodę, rurek z tworzyw, wanny stalowej z syfonem – wszystkiego o łącznej wartości 3.099 zł, a nadto włączników i gniazdek elektrycznych w nieustalonej ilości i wartości na szkodę M. D. (2), czym wyczerpali dyspozycję art. 278 § 1 k.k.;

- M. G. (1) w dniu 12 sierpnia 2015r. w T. gmina S. w powiecie (...) w województwie (...) groziła pozbawieniem życia przy użyciu widel J. K. w ten sposób, że trzymając widły w ręku skierowane trójzębem w jego kierunku goniła go, przy czym groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, czym wyczerpała dyspozycję art. 190 § 1 k.k.;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonych solidarnie obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. D. (2) kwoty 3.099 złotych;

III. oskarżonego M. G. (2) uniewinnił od popełnienia czynów z art. 190 § 1 kk zarzucanych w punktach I i II;

IV. oskarżoną M. G. (1) uniewinnił od popełnienia czynu z art. 190 § 1 kk zarzucanego w punkcie I;

V. zasądził od oskarżonych solidarnie na rzecz oskarżycieli posiłkowych: J. K. i M. D. (2) kwoty po 1.000 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

VI. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, zaś wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł **obrońca oskarżonych M. G. (1) i M. G. (2)**. Zaskarżając wyrok w zakresie punktu I, orzeczeniu temu zarzucił:

I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez”

- nienależyte rozważenie i ocenienie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynienie jednostronnych ustaleń faktycznych w oparciu o uznane za wiarygodny dowód w sprawie zeznania świadków (pokrzywdzonych J. K. i M. D. (2) w przedmiocie prawa własności oraz świadomości oskarżonych do władania przedmiotami, objętymi zarzutem aktu oskarżenia, a także braku subiektywnego przekonania i uzasadnionej obawy pokrzywdzonego J. K. spełnienia rzekomych gróźb kierowanych do niego przez oskarżoną M. G. (1) w dniu 12 sierpnia 2015 r. (pomimo sprzeczności w tych zeznaniach) – co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania oskarżonych za winnych czynów przypisanych im w wyroku;

- przyznanie przez Sąd I instancji pełnej wiarygodności dowodu z zeznań świadków: K. K., M. M. (1), Z. K., S. K., D. K. w zakresie czynów przypisanych oskarżonym i poczynienie wskutek tego lakonicznych i ogólnikowych ustaleń faktycznych sprawy, w sytuacji gdy w istotnych fragmentach są one ze sobą sprzeczne, a niekiedy wykluczają się wzajemnie, zaś świadkowie ci osobami bliskimi pokrzywdzonych;

- nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z zeznań świadka W. S. w przedmiocie interwencji Policji w dniu 12 sierpnia 2015 r. w T., gm. S., w tym treści zgłoszenia i relacji stron, co do zdarzenia podczas wykonywania czynności – co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia powyższego dowodu przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy oraz niesłusznego uznania oskarżonej M. G. (1) za winną czynu z art. 190 § 1 k.k.;

- bezpodstawne odmówienie pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych M. G. (1) i M. G. (2) w korelacji z dowodami z dokumentów w postaci aktu notarialnego z dnia 27 czerwca 2008 r., faktur VAT, opinii ProCertivm, a także odpisu prawomocnego postanowienia II Ko 415/15 (II Kp 162/15) Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 25 stycznia 2016 r. – co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia tych dowodów przy ocenie wiarygodności zeznań pokrzywdzonych, a także nienależytej oceny stanu faktycznego sprawy;

II. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż:

- oskarżeni M. G. (1) i M. G. (2) w okresie od 19 sierpnia 2015 roku w miejscowości T., gm. S. w powiecie (...) w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu: dokonali zaboru w celu przywłaszczenia cudzych rzeczy ruchomych w postaci grzejników aluminiowych o 44 żeberkach, pieca CO, bojlera na ciepłą wodę, rurek z tworzywa wanny stalowej z syfonem, włączników i gniazdek elektrycznych, w sytuacji, gdy wymienione rzeczy stanowiły własność oskarżonych,

- oskarżeni dokonali zaboru cudzych rzeczy ruchomych z budynku gospodarczego na działce o nr (...) położonej w T., gm. S. co stanowiło kradzież, zaś zabranie przez nich żyrandola i zlewozmywaka w tych samych okolicznościach było możliwe i zgodne z prawem, bowiem przedmioty te były ich własnością - co stanowi ewidentną sprzeczność w rozumowaniu Sądu I instancji,

- oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim kradzieży cudzych rzeczy w sytuacji, gdy od dnia zakupu do czasu ich zabrania (w połowie sierpnia 2015 roku władali nimi i korzystali z nich, przy czym żyli w przeświadczeniu, że rzeczy te stanowią ich własność, zaś oskarżony M. G. (2) wyjawiał miejsce ich przechowania,

- postanowienia aktu notarialnego wskazują na przeniesienie przez oskarżonych własności zabudowanej budynkiem gospodarczym działki nr (...) położonej w T., gm. S. wraz z wyposażeniem,

- oskarżeni dopuścili się kradzieży rzeczy opisanych w wyroku podczas, gdy pokrzywdzona nie umiała wymienić, co zostało jej zabrane,

- oskarżeni od dnia dokonania czynności darowizny w 2008 r. korzystali z wymienionych w wyroku przedmiotów, zaś M. D. (2) oraz jej poprzedniczka prawna K. K. nie rościły sobie żadnych praw do nich w tym czasie – uczyniły to dopiero podczas złożenia zawiadomienia w dniu 19 października 2015 roku,

- zabrane przedmioty były trwale połączone z budynkiem, w sytuacji gdy ich odłączenie nie spowodowało zmiany przeznaczenia rzeczy głównej, a zatem były to przedmioty mogące być wykorzystane samodzielnie,

- oskarżona M. G. (1) groziła pozbawieniem życia przy użyciu wideł pokrzywdzonemu J. K. w ten sposób, że trzymając widły w rękę skierowane trójzębem w jego kierunku gonila go, przy czym groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Powyższe uchybienia w ocenie skarżącego doprowadziły do niesłusznego skazania oskarżonych M. G. (1) i M. G. (2) za winnych popełnienia czynów przypisanych im w wyroku. W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia czynów przypisanych im w wyroku ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonych poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, a ponadto wniósł o zasądzenie na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedziona w niniejszej sprawie apelacja wobec częściowej zasadności skutkowałą wydaniem orzeczenia o charakterze reformatoryjnym. Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacyjnych wskazać należy, że Sąd Rejonowy - co do zasady - w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, jednakże zasadnicze wątpliwości sądu orzekającego w II instancji, wzbudziła ostateczna ocena zachowania oskarżonych polegającego na zaborze przedmiotów, wyszczególnionych w punkcie I zaskarżonego orzeczenia. W tym kontekście skarżący obrońca podniósł zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego oraz błędów w ustaleniach faktycznych, które częściowo okazały się słuszne. Ranga stwierdzonego uchybienia okazała się na tyle istotna, że stała się podstawą do ingerencji w treść wyroku Sądu I instancji w sposób przyjęty w treści wyroku Sądu Okręgowego. W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała, że M. G. (1) oraz M. G. (2) dokonali zaboru rzeczy wskazanych w treści zarzuconego oskarżonym czynu. Przypomnienia wymaga, że nieruchomości o nr (...) wraz ze znajdującym się na niej budynkiem gospodarczym wchodziła przed 2008 r. w skład majątku oskarżonych. W 2005 r. wraz z rodzicami oskarżonych, wybudowali oni przedmiotowy budynek, a także dokonali jego przystosowania w celu zamieszkania H. i R. K.. Na dowód tego przedstawili faktury VAT z 2005 r. na nazwisko R. K.. Analiza środka zaskarżenia wskazuje, iż obrońca odnosząc się do czynu z art. 278 § 1 k.k. zakwestionował jego dwa aspekty. W pierwszej kolejności podniósł, że przedmiotem darowizny poczynionej na rzecz K. K. w 2008 r. był grunt i znajdujący się na nim budynek gospodarczy,

nie zaś elementy jego wyposażenia. W tym kontekście skarżący podjął próbę wykazania, że przedmioty, których zaboru oskarżeni dokonali, stanowiły ich własność, a rzeczona umowa darowizny nie objęła ich swoim zakresem, gdyż nie zostało to wyszczególnione w jej treści. Z drugiej zaś strony, apelujący wskazał na brak zamiaru bezpośredniego z uwagi na przekonanie oskarżonych, co do posiadania statusu właścicieli przedmiotów, które to Sąd I instancji wskazał w pkt I wyroku. Odnosząc się zatem do pierwszej z podniesionych powyżej kwestii wskazać należy, że nie sposób zagadnienia tego rozpatrywać w oderwaniu od przepisów prawa cywilnego. W ocenie Sądu Okręgowego prawo karne musi uwzględniać regulacje innych gałęzi prawa i nie może funkcjonować oddzielnie. Formułując akt oskarżenia, prokurator zarzucił obojgu oskarżonym, iż wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia grzejników aluminiowych ok. 50 żeberek, pieca CO, wanny wraz z baterią i rurkami, regału kuchennego wraz ze zlewozmywakiem i baterią oraz wszystkimi akcesoriami, żyrandola, włączników i gniazdek elektrycznych. Sąd Rejonowy w ramach czynu z art. 278 § 1 k.k. przypisał oskarżonym zabór wskazanych powyżej przedmiotów z wyłączeniem żyrandola i mebli kuchennych wraz ze zlewozmywakiem. Skarżący obrońca podnosząc tą kwestię zarzucił Sądowi Rejonowemu niekonsekwencję. Stosownie do uregulowania z art. 48 k.c. częścią składową rzeczy (w tym także nieruchomości) jest wszystko to, co nie może być od niej odłączone bez uszkodzenia lub istotnej zmiany całości albo bez uszkodzenia lub istotnej zmiany przedmiotu odłączonego. Chodzi zatem o połączenie w sensie fizycznym (art. 47 § 1 k.c.). Część składowa rzeczy nie może być przy tym odrębnym przedmiotem innych praw rzeczowych. Właściciel rzeczy głównej jest tym samym właścicielem jej części składowych. Innymi słowy własność budynku rozciąga się również na jego części składowe. Elementy centralnego ogrzewania takie jak piec CO, grzejniki czy rurki oraz wanna z syfonem, włączniki i gniazdka elektryczne są trwale połączone z budynkiem. Ich demontaż – chociaż fizycznie możliwy – powoduje istotną zmianę części głównej, jaką w tym przypadku jest budynek, gdyż wyłącza bądź znacznie ogranicza możliwość jego użytkowania. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy uznał, iż uwagi na fakt, że w świetle przepisów prawa cywilnego wymienione powyżej przedmioty stanowią części składowe przedmiotowego budynku, oskarżeni wyzbyli się ich własności umową darowizny na rzecz K. K. w 2008 r. i w dacie czynu nie byli ich właścicielami. W tym kontekście za słuszne należy uznać także wyeliminowanie z katalogu tych przedmiotów żyrandola oraz mebli kuchennych. Ruchomości te nie stanowiły części składowych budynku, zatem w dalszym ciągu należały do M. i M. G. (2) i tym samym byli oni upoważnieni do ich zaboru. Na marginesie stwierdzić należy, iż fakt, że M. D. (2) nie była w stanie od razu wskazać, jakie przedmioty zostały z budynku zabrane, nie świadczy o tym, że nie przysługiwały jej do nich prawa rzeczowe. Pokrzywdzona nie zamieszkiwała i nie przebywała często w tej nieruchomości, zatem nie była zorientowana w zakresie jej wyposażenia, ale nie można pominąć faktu, że to ona na mocy aktu notarialnego z dnia 7 sierpnia 2015r. stała się formalnie właścicielką działki i budynku znajdującego się na jej terenie. Poza polem widzenia Sądu Rejonowego pozostała natomiast druga z kwestii podnoszonych przez obrońcę odnosząca się do zamiaru, co skutkowało nieprawidłowym uznaniem, iż oskarżeni dopuścili się czynu z art. 278 § 1 k.k. Przypomnieć należy, że stroną podmiotową kradzieży określonej w § 1 k.k. jest umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Jest to tzw. *dolus directus coloratus*, na co wskazuje określenie "w celu". Koniecznym elementem kradzieży jest działanie w celu jej przywłaszczenia. Sprawca, zabierając rzecz, chce ją przywłaszczyć, bez żadnej ku temu podstawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 5). Nie jest wystarczającym więc, aby sprawca "godził się" na możliwość przywłaszczenia. Niezbędnym jest wykazanie, że sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, tzn. tego, iż zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz ruchomą. Innymi słowy, u sprawcy kradzieży musi występować tzw. **pełna świadomość** co do faktu, iż stanowiąca przedmiot zamachu rzecz jest cudza. W szczególności więc, nie stanowi zaboru rzeczy przejęcie władztwa nad nimi przez sprawcę w sytuacji, w której rości on sobie prawo do zabranej rzeczy. W takiej sytuacji sprawca nie działa bowiem w celu przywłaszczenia, tj. pozbawienia władztwa nad rzeczą innej osoby i przejęcia jej we własne władanie, lecz w celu zrealizowania przysługujących mu uprawnień do rzeczy. Na podstawie wszystkich towarzyszących zdarzeniu okoliczności, brak było podstaw do uznania, że po stronie oskarżonych M. i M. G. (2) istniał zamiar zaboru wskazanych w zarzucie przedmiotów. W treści swoich wyjaśnień, w toku całego postępowania, oskarżeni wskazywali w sposób konsekwentny, iż to oni są właścicielami tych rzeczy przedstawiając w tym celu dowody zakupu w postaci faktur VAT. Nie bez znaczenia pozostaje, iż do dnia 11/12 sierpnia 2015 r. oskarżeni pomimo, że formalnie od dłuższego czasu nie byli właścicielami budynku, to okresowo korzystali z niego, a osoby uprawnione uprzednio nie wyrażały swojego sprzeciwu. We wskazanej powyżej dacie oskarżeni zostali wręcz zobowiązani przez K. K. i M. D. (2) do zabrania swoich rzeczy z budynku. Po złożeniu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa

oskarżeni w sposób dobrowolny wskazali miejsce przechowywania przedmiotów i wydali je funkcjonariuszom Policji, nie utrudniając tych czynności, co wskazuje, iż gdyby rzeczywiście mieli przekonanie, iż jest to rzecz cudza, dążyliby do ich ukrycia. W toku całego postępowania można było zaobserwować, iż oskarżeni są rzeczywiście przekonani, że skoro przedmiotem darowizny był grunt oraz znajdujący się na nim budynek gospodarczy bez wyszczególnienia elementów wyposażenia, to rzeczy te stanowią nadal ich własność w szczególności, że dokonywali oni ich finansowania wspólnie z rodzicami H. i R. K. i posiadają na to stosowną dokumentację, a ponadto okolicznościom tym nie przeczą zeznania świadków.

Z tych względów z uwagi na brak bezpośredniego zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia nie można było przypisać oskarżonym winy w zakresie czynu z art. 278 § 1 k.k. Tym samym, Sąd Okręgowy z czynu przypisanego oskarżonym w punkcie I wyroku, dokonał wyeliminowania ustalenia, że w okresie od 19 sierpnia do 19 października 2015 r. w miejscowości T., w gminie S., powiecie (...), województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru grzejników aluminiowych o 44 żeberkach, pieca CO, bojlera na ciepłą wodę, rurek z tworzyw, wanny stalowej z syfonem – wszystkiego o łącznej wartości 3099 zł, a nadto włączników i gniazdek elektrycznych w nieustalonej ilości i wartości na szkodę M. D. (2), czym wyczerpali dyspozycję art. 278 § 1 k.k. Konsekwencją takiej zmiany była konieczność uchylecia rozstrzygnięcia o obowiązku solidarnego naprawienia szkody na rzecz M. D. (2) zawartego w punkcie II zaskarżonego orzeczenia, a także zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1000 złotych (pkt V wyroku).

Sąd Okręgowy nie podzielił natomiast argumentów apelacji odnoszących się do czynu z art. 190 § 1 k.k. przypisanego M. G. (1). Kwestionując poczynione przez Sąd Rejonowy w tym zakresie ustalenia faktyczne, skarżący powołał się na błędną – w jego ocenie – ocenę dowodów z zeznań świadków J. K., K. K., Z. K. i D. K. oraz brak zaistnienia uzasadnionej obawy spełnienia kierowanych gróźb po stronie pokrzywdzonego J. K. W ocenie Sądu Okręgowego, ta część zaskarżonego wyroku, nie została obciążona błędem. Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań wskazanych powyżej świadków nie została dokonana z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów. Relacje przedstawione przez te osobowe źródła dowodowe w sposób konsekwentny przedstawiają sekwencję podejmowanych przez oskarżoną czynności. Z treści ich zeznań wynika, że po przyjeździe na działkę i przecięciu kłódki świadkowie spotkali się z oporem oskarżonych, którzy usiłowali nie dopuścić do wejścia na ten teren. Naoczni świadkowie wskazywali ponadto, że oskarżeni, gdy zauważyli, że przybyłe na działkę osoby nie odstępują od próby wejścia na jej teren, udali się do budynku gospodarczego po widły. W pierwszej kolejności dzierżył je oskarżony M. G. (2), ale po chwili M. G. (1) przejęła je i wypowiadając groźby pozbawienia życia w kierunku J. K. podążyła za nim na hałdę piachu, jednakże z uwagi na niemożność wejścia na nią, odeszła od pokrzywdzonego. Zeznania świadków w tej mierze są spójne i korespondują ze sobą oraz materiałem dowodowym w postaci fotografii przedstawiających M. G. (1) z widłami. Brak jest zatem podstaw do zdyskredytowania tych relacji, a w szczególności okolicznością, która miałaby za tym przemawiać nie może być fakt połączenia tychże osób z oskarżonymi więzami rodzinnymi. W ocenie Sądu Okręgowego, również podnoszona przez skarżącego okoliczność niewskazania przez świadka W. S. – funkcjonariusza Policji, iż w trakcie interwencji strony informowały go o takim zachowaniu się oskarżonej, nie może być podstawą do zanegowania, że takie zdarzenie miało miejsce. Świadek ten z racji wykonywanego zawodu oraz wielości zdarzeń, do których jest wzywany, nie był w stanie sobie przypomnieć czy wzywający informowali go o jeszcze jakichś okolicznościach poza utrudnianiem dostępu do działki i nie wykluczył kategorycznie, że takie informacje w trakcie interwencji uzyskał. Jak już zaznaczono we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, skarżący obrońca poddał w wątpliwość, iż u pokrzywdzonego zaistniała realna obawa spełnienia gróźb pozbawienia życia, które poprzez swoje zachowanie kierowała do J. K. oskarżona M. G. (1). Warunkiem bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. jest nie tylko skierowanie groźby popełnienia przestępstwa na szkodę osoby, do której jest kierowana bądź osoby jej najbliższej, ale także wywołanie u adresata stanu uzasadnionej obawy, iż groźba ta zostanie spełniona. W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach niniejszej sprawy nie ma wątpliwości, iż oba wskazane powyżej warunki zostały spełnione. Obiektywnie stwierdzić należy, że posługiwanie się przez M. G. (1) widłami w trakcie pogoni za pokrzywdzonym J. K., mogło w nim wzbudzić strach. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, w sytuacji, gdyby pokrzywdzony nie obawiał się wówczas oskarżonej, nie podjąłby ucieczki. Widły niewątpliwie są przedmiotem niebezpiecznym w rozumieniu art. 159 k.k., zatem u każdego człowieka znajdującego się na miejscu

pokrzywdzonego, wskazany stan faktyczny wywołałby uczucie strachu, tym bardziej, iż oskarżona nie kierowała ich w sposób werbalny, a wyrażała konkretnym gestem i nie kontrolowała swoich emocji. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż zachowanie oskarżonej polegające na kierowaniu gróźb pozbawienia życia w stosunku do pokrzywdzonego J. K. przy użyciu wideł, wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i brak jest podstaw do ingerencji Sądu Okręgowego w zaskarżone orzeczenie w tym zakresie. Dokonane przez Sąd Okręgowy zmiany skutkujące znacznym ograniczeniem odpowiedzialności oskarżonej M. G. (1) zobligowały Sąd Okręgowy do dostosowania reakcji prawnokarnej do popełnionego przez nią przestępstwa. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż zasadnym w realiach niniejszej sprawy jest zastosowanie instytucji o charakterze probacyjnym w postaci warunkowego umorzenia postępowania, gdyż spełnione zostały przesłanki z art. 66 § 1 k.k. Z uwagi na wyeliminowanie jednego z dwóch czynów przypisanych oskarżonej M. G. (1), słusznym będzie ograniczenie okresu próby do jednego roku. Strony są ze sobą spokrewnione, zamieszkują w niedalekiej odległości od siebie i narażone są na niezaplanowane kontakty, zatem okres ten będzie dla oskarżonej M. G. (1) czynnikiem dyscyplinującym i powstrzymującym ją przed inicjowaniem takich zdarzeń. Sąd Okręgowy na podstawie art. 629 k.p.k. orzekł od oskarżonej M. G. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. K. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 500 złotych za I instancję oraz kwotę 280 złotych za II instancję. Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił M. G. (1) od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k.